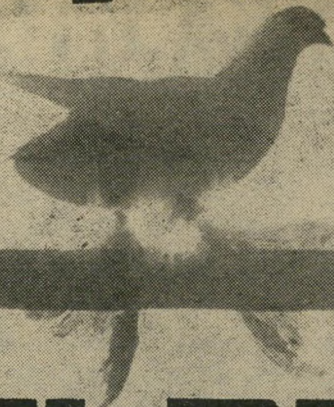

ונשוקיה

ושמה יונה

זוהי מחלה בלתי-מוכרת, דיבוק שאינו מרפה, אהבה שהכל מתקדש למענה

ממכר יותר מסמים

לפעמים, אבל הגרר שלה — יותר טוב בשבילי מכל אשה בעולם.

סאלטות

באוויר

ט יום הפרסי את דבריו, החברים מחייכים, מהנהנים בראשם. צדק ה' פרסי, גידול יונים — זוהי מחלה בלתי-מוכרת, דיבוק שאוחז ואינו מרפה, אהבה שהכול מתקדש למענה. מרטיט יותר מקל-פים, משכר יותר מאלכוהול. מטריף יותר מכל סם.

בישראל כמעט שאין יודעים גידול יונים מהו. מעטים היונאים בארץ. הם מכי-רים איש את רעהו, מאחדים באהבתם ליונים. יש ביניהם יוצאי כל ארצות-העולם. רוסים, פרסים, עיראקים, כורדים, דרום-אמריקאים, אפריקאים. מעט ילידי-הארץ. שמותיהם של גדולי היונאים מועלים ביראת-כבוד בפי הצעירים. חיים מוניץ מרוסיה. אברהם יעקוב העיראקי. ניסים היונאי. משה הפרסי.

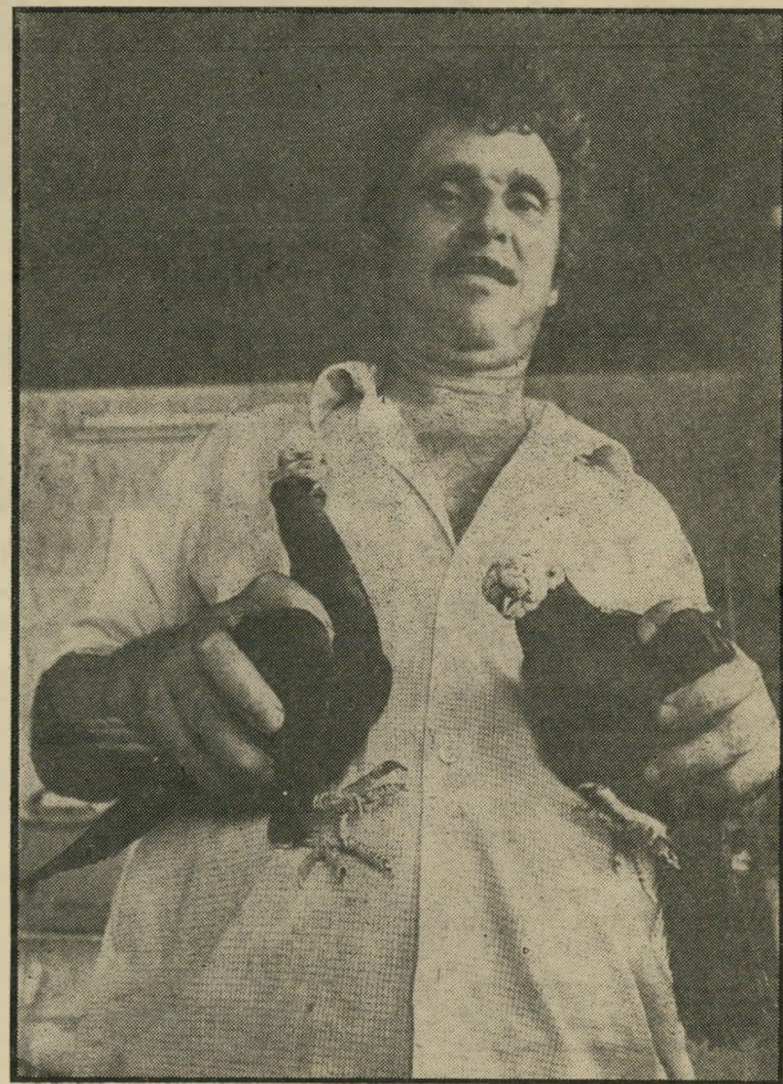
כולם בני חמישים ומעלה, לכולם עבר של 30 עד 50 שנות גידול יונים, מכל הסוגים ומכל המינים: יוני-דואר העפות מאילת לתל-אביב. יונים פרסיות המתעור-ספות שמונה עד עשר שעות ברציפות. טימלרים המתהפכים באוויר, שמחירים כ-150 דולר הווג. קריס-קוט מרוסיה, בעלי ראש זונב צהובים. נירנברגים, הגשארות יומיים תמימים באוויר ומרחפות כנף.

הלב

נצבט

י ושבים להם היונאים בתערוכת חי-יונים של חיים מוניץ ביפו, ודנים ומ-הפכים בבעיות גידול יונים. לאברהם יעקוב לקחה יונה בשילשול, ולשנייה דלקת-עיניים. ליצחק שוסל כאבי-בטן. כלומר, לא-חת מיונותיו. הפרסי מבכה יונה שנפטרה ואין יודע למה.

איך נהפך אדם מן הישוב ליונאי? כמו (המשך בעמוד 42)

חיים מוניץ עם זוג יוני „טימלר“

משכר מאלכוהול

ה פרסי. זה שמו. כך קוראים לו כו-לם. כך קורא הוא לעצמו. משה הפרסי מרחוב 60 המפורסם ביפו. בן 65, ואולי 70. בעצמו איננו יודע.

בחוג המצומצם של המומחים, תופס הפרסי מקום של כבוד. נחשב לטוב במי גדלי היונים בארץ. לפחות, לבכיר שבהם. בדירתו הקטנה, בת החדר וחצי, מתגוררות 400 יונים. וגם הוא עצמו. פעם היתה לו גם אשה. לפני 30, אולי 35 שנים, עזבה אותו לפתע. אחרי 15 שנות נישואין מאושרים כזוג יונים, קמה והת-עופפה מהקן.

שלישית

במיטה

מ ספר הפרסי על חפרידה העי-צובח:

יום אחד קמה האשה מעוצבת מהיונים שליכלכו את החדר. אמרה: „לא רוצה יונים“.

400 יונים היו בחדר. היו חיות איתה. יחד יושנים, יחד אוכלים. לפעמים היתה מתגנבת אחת, ככה, בין אשתי לביני בלילה. כזאת חמודה, שוכבת בשקט. לא מפריעה לאף אחד.

התחילה האשה לצעוק. כל היום צעקה, לא יודע מה היא רוצה ומה מבקשת. בסוף הבנתי. אמרה: „או היונים או אני“. אמרתי לאשה: „זאת בעייה קשה. תני לי לחשוב כמה זמן“ נעלבה, אבל בכל זאת נשארה.

חשבתי כמה ימים. אבל כל הזמן שאני חושב, אני יודע בתוך הלב שלא אותר על היונים, אפילו אני לא יודע מה. באתי לאשה, אמרתי לה: „תראי, אני רוצה אותך, אבל גם את היונים.“ קמה, לקחה את הבגדים והלכה לאמא שלה. יש לי ארבעה ילדים. שאלתי אותם: „מה אתם רוצים? עם יונים או בלי?“ הל-כו עם האמא שלהם. נשארת לבד. לא יכול בלי יונים. זה כמו נרקומן. אהבה מטורפת. קצת כואב

